

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. *Θδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οδοσάρ: Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων) μεταφράσις ** Τ. (συνέχεια). — André Surville: ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΑΣΕΙΔΙΟΥ, μεταφράσις Σ**. (συνέχεια). — Βασιγκτῶνος Ἰρβιγκ: ΦΑΣΜΑ-ΜΝΗΣΤΗΡ, μεταφράσις Δ**. (συνέχεια καὶ τέλος). — ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΝΕΑΝΙΔΟΣ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, μετάφρ. Α. Κ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προαληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Περιέμενον ἐπὶ ἓν ἔτος, ἡ δ' ἐρημία μου εἶχε καταστῆ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀνυπόφορος. Ἡ καταστροφή μου ἦτο ἤδη ἐντελής καὶ δὲν ἐδυνάμην πλέον νὰ συγκαταριθμηθῶ μετὰ τῶν ζώντων εἰς ἐπίμετρον δὲ τοσούτης δυστυχίας, τὴν ὁποίαν ἄλλοι μοὶ παρεσκεύασαν ὑπὸ τὸ πρόσχημα ψευδοῦς φιλίας, εἶχον λησμονηθῆ ἀσπλάγχχνως ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐντὸς τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς μου.

Ἀπαυδῆσας πλέον νὰ ζῶ ἐν τοιαύτῃ ματαιαῖα καὶ ἀγόνῃ αὐταπαρνήσει, ἀπεφάσισα νὰ ἐγκαταλείψω τὴν φυλακὴν μου ἄνευ ἀναβολῆς. Ἀλλὰ τότε ἀνεμνήσθην τοῦ ἀτυχοῦς Σχούλτς, τοῦ ὁποίου τὴν ἀσθένειαν δὲν ἐγνώριζον κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐν τῇ φυλακῇ ἐκείνῃ ἐγκαθειρξείας μου. Ὁ Θεὸς βεβαίως μὲ εἶχεν ἀποστείλει, ὅπως σώσω τὴν ψυχὴν ἐκείνην, ἥτις ἔβαινε πρὸς τὴν ἀβυσσον. Ἡσθάνθην ἐν ἐμοὶ τὸν ἀπειρον καὶ ἀδαιρέτον ἐκείνον ἔρωτα, ὅστις, οὐρανόθεν κατερχόμενος, ἰσχυροποιεῖ καὶ ζωογονεῖ τὰ άτομα, τὴν θείαν ἐκείνην ἔμπνευσιν, ἥτις καλεῖται φιλανθρωπία.

Πρὸ ἑξ μηνῶν ἐπιβλέπω ἐνδελεχῶς τὴν διαταραχθεῖσαν ταύτην διάνοιαν, τὴν ὁποίαν προσκατεύω ἀπὸ τῆς παραφροσύνης. Ἡ οἰκογένεια αὕτη, ἡ ὁποία μοὶ κατέστη ἤδη προσφιλέ, εἰς ἐμὲ ὀφείλει τὴν ἡσυχίαν τῆς καὶ τὴν ἀνάπαυσίν τῆς. Τρέμω, φοβοῦμαι δι' αὐτήν, ἀλλὰ πάντοτε ὑποφέρω.

Ἄχ! Ἀρτεμις! Ἀρτεμις!

Βιλχέλμ, δὲν τὴν ἀγαπῶ πλέον, σοὶ το ὀρκίζομαι. Ἄς ζήσῃ εὐτυχῆς, ἄς διέλθῃ τὸν βίον τῆς μειδιώσα καὶ εὐχαρις. Δι' ἐμὲ εἶνε πλέον νεκρά, οἱ δὲ ἄγγελοι ἀνῆρπασαν αὐτήν ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτῶν. Ὁ ζωηρόν καὶ ἀκτινοβόλον ἰδανικόν μου κἄλλος, ποῦ θὰ σ' ἐπανεύρω; εἰς ποίαν οὐρανίαν σφαῖραν κατέφυγες;...

Δέν τὴν ἀγαπῶ πλέον, Βιλχέλμ, σοὶ το ὀρκίζομαι...

Ἄλλὰ, φεῦ! διατὶ δάκρυα ρέουσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου;... Ὑγίαινε, Βιλχέλμ, δὲν βλέπω πλέον...

ΔΔ'

Μ' ἐπιπλήττεις ἴσως διὰ τὴν σιωπὴν μου, φίλε μου... Ἀλλὰ τί ἄλλο ἔχω νὰ προσθέσω εἰς τὰς πελιδὰς ταύτας, αἵτινες πιστῶς σοὶ ἐξιστόρησαν τὸν βίον μου; Πρέπει νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ζῶ μόνον διὰ τὸν ἀτυχῆ Σχούλτς; Βλέπω τὰς λύπας του καὶ τὸν ἀπελπισμὸν του καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν καταβάλλω περισσοτέρους κόπους, ὅπως ἴδω αὐτὸν ἀναγεννώμενον καὶ θεραπευόμενον ἐντελῶς. Ὅθ' ἐπιτύχω ἄρα γε; Ἄγνωσ' ἀλλὰ θὰ προσπαθῆσω νὰ ἐπιτύχω παντὶ σθένει. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, βλέπω ὅτι ὁ ἀσθενὴς μου βαίνει ἐπὶ τὰ βελτιῶν...

Βιλχέλμ, εὐχαρίστησον γονυκλιτῶς τὸν Θεόν!... Ἡ Ἀρτεμις εἶνε ἐδῶ, τὴν εἶδον... Αὖριον ἀναχωρῶ μετ' αὐτῆς... Ὅθ' κατοικήσωμεν τὸ φρουρίον μου, ὅπου διήλθουμεν τὰ παιδικὰ μας ἔτη καὶ ὅπου ηὔξηθημεν ὑπὸ τὰ βλέμματα τῆς μητρὸς μου.

Οἱ ἄθλιοι! τὴν ἠπάτησαν, τὴν ἐβασάνισαν, Βιλχέλμ!... Μόλις πρὸ δύο ἡμερῶν γνωρίζει τὰ περὶ ἐμοῦ... Ἄν τὴν ἔβλεπε; πόσον ἦτο ὠχρὰ!... Ἐμείναμεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλοὶ καὶ ἀκίνητοι, πνιγόμενοι ὑπὸ τῶν δακρῶν μας. Ὁ κόμης εἶχεν ὀδηγήσει αὐτὴν εἰς Ῥόδον, ὅπως ματαιώσῃ πᾶσαν ἀναζήτησιν ἐκεῖ δέ, εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην γῆν, καθεῖρξεν αὐτὴν ἐπὶ ἑξ μῆνας, αὐτὸς δὲ ὑπῆρξεν ὁ ἀμειλικτος αὐτῆς δεσμοφύλαξ... Μετ' ἀγαπᾷ ἀκόμη ἡ Ἀρτεμις, Βιλχέλμ, δὲν μοὶ το εἶπεν, ἀλλὰ τὸ αἰσθάνομαι, τὸ ἐνωῶ, τὸ ἠξέρω...

Σήμερον τὴν πρῶτην σοὶ ἔγραψον, ὅτε αἰφνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου μου ἠνεφῆθη ἀποτόμως!... Ἐστρεψα τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδον τὸν Βασιτιανόν, ἀκτινοβολοῦντα ἐκ χαρᾶς.

— Καὶ ἡ Ἀρτεμις;... τῷ εἶπον.

Ἡ συγκίνησις τὸν ἐπνιγε καὶ δὲν ἐδύνατο ν' ἀπαντήσῃ.

Ἠννόησα ὅτι ἤλθε μετ' αὐτοῦ καὶ ὤρμησα πρὸς τὴν αἵθουσαν, ὅπου μικροῦ ἐδέησε ν' ἀνατρέψω τὸν ἀτυχῆ Σχούλτς, διότι ὀπισθεν αὐτοῦ ἴστατο ἡ Ἀρτεμις συγκεινημένη, τρέμουσα, περιδακρυς...

Ὅτε ἐδυνήθημεν νὰ ὀμιλήσωμεν, δύο μόνον λέξεις ἐξήρχοντο τῶν χειλέων μας: Ἀνδρέα! Ἀρτεμις! Ἄλλ' αἱ δύο αὐταὶ λέξεις περιελάμβανον ὀλόκληρον κόσμον τρυφερότητος καὶ αἰωνίου ἔρωτος!

— Ἐ! τώρα νὰ ἡσυχάσητε, ἐπιθύρσειν ὁ Σχούλτς, ὅστις καὶ αὐτὸς ἔκλαιεν ἐκ τῆς χαρᾶς του.

— Ἰατρέ, ὑπάγε νὰ περιπατήσῃς, τῷ εἶπον.

Καὶ ἐρρίφθην εἰς τὰς ἀγκαλάς του καὶ ἠσπάσθην πολλάκις αὐτόν... ὡς καὶ τὸν Βασιτιανόν εἶτα δὲ ἐγονυπέτησα πρὸ τῶν ποδῶν τῆς λατρευμένης μου ἀναδόχου καὶ ἤρπασα τὰς δύο χεῖράς τῆς, τὰς ὁποίας κατέβροχον διὰ τῶν δακρῶν μου. Ὅλοι δὲν ἐγνώριζομεν τί ἐλέγομεν, οὔτε τί ἐπράττομεν... Τὴν φορὰν ταύτην ἡ οἰκία τοῦ Σχούλτς ἦτο ἀλήθης φρενοκομεῖον!...

Βιλχέλμ, δὲν σοὶ το εἶπον ἀκόμη, ἡ Ἀρτεμις εἶνε χήρα!... Ὁ κόμης ἀπέθανε κατὰ τινὰ μονομαχίαν, φονευθεὶς ὑπὸ τινος Ἀγγλοῦ.

Βιλχέλμ, πόσον ἀδίκως τὴν κατηγοροῦν! Ὅλα, ὅλα ἦσαν ἀπάτη καὶ προδοσιχ' τὴν κατέπεισαν ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ φρουρίου, εἰπόντες εἰς αὐτὴν ὅτι εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ φοβερᾶς μανίας καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειάν μου. Πιστεύσασα εἰς τοὺς λόγους των, ἠκολούθησε τὸν Πλακιδαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐπερίμενον αὐτὴν ὁ κόμης.

Αἰχμηκτικὸς ἐντὸς φρουρίου τινός, ὑπέφερον ἐπὶ ἑξ ὀλοκλήρους μῆνας, ἀγνοοῦσα ποῦ εὐρίσκομαι. Ἐπὶ τέλους, εἰ ὑπηρεταί τῆς ἠλευθέρωσαν αὐτήν... διότι εἶχε φονευθῆ ὁ κόμης... Ἐξηντηλημένη ἐκ τῆς λύπης καὶ τοῦ πυρετοῦ, ἐπέβη ἀτμοπλοίου τινός καὶ μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας ἔφθασεν εἰς Μωρέν, ἔθα οὐδεὶς ἐγνώριζε τι περὶ αὐτῆς. Εὐτυχῶς, ὁ ἀγαθὸς καὶ γενναῖος Βασιτιανὸς ἔμαθε τὴν ἐκεῖ ἀφίξίν τῆς καὶ ἔτρεξε πάραυτα πρὸς αὐτήν. Τὴν